

Gesius Bartholomäus-nál, 1605. (1555—1613.)

Ó! vi - lág, nézd, az É - let A ke-resztfán függ
 ér - ted, És meg kell hal - ni - a. Lásd,
 mint hor - doz - za ter - hét, A gúny, az á - tok
 szeny - nyét, Az ö - rök Is - ten szent Fi - a!

Gy.B.

2. O! jöjj, és nézd csak jól meg, / A teste csupa folt, seb / És vérverejtékes; / S a sebzett drága szívből / Ím sok-sok fohász száll föl, / S mily fájdalmas és mélységes!

3. Ki bántott, drága Mester, / Hogy tele vagy rút sebbel, / S a szíved megremeg? / Hisz bűnt te sose tettél, / Te soha nem vétettél, / O! mért is bántak így veled?

4. Csak én okoztam néked / Sok gyötrő szenvedésed, / Nagy súlyos vétkemmel; / Ez vitt a keresztfára, / S a szenvedések árja / O! mit tett drága szíveddel!

5. Hogy válladra te vetted / A kónél súlyosb terhet, / Mit bűnöm okozott; / Te átkozottá lettél, / És áldássá így tettél, / Mert balzsammá lett nagy kinod.

6. Im nincsen bennem érdem, / S te kezes lettél értem / Az én sok bűnömért; / Es akárhogyan fájt is, / Te eltűrted a gúnyt is, / Es koronád sok tövisét.

7. A tartozásom oly nagy, / Mert szeretettel hordtad / A sorsom szíveden; / De ez csak arra késztet, / Hogy szolgáljalak téged, / Es néked adjam mindenem.

8. O! mit tehetnék érted, / Míg itt e földön élek, / Úr Jézus, te áldott? / Ez egyet megígérem, / Hogy őrzöm hűn e szívben / Sok szenvedésed s halálod.

9. Es bármerre is járjak, / E szívben öröm árad, / Mert rád emlékezem: / Ki szeretet vagy s béke, / Az ártatlanság tükre, / S az örök hűség énnekem.

10. Jól mutatja a tükröm, / Mily nagy a vétkem, bűnöm, / S hogy Istent sérti meg; / Hogy nyomán mennyi bánat / Es mennyi vér, könny támad, / S hogy Jézus miért szenvedett.

11. Már látom, mit kell tennem: / A szívem ékesítem / Szent szelídségével, / Es szeretettel bánok / Még azzal is, ki bántott / Sok rossz cselekedetével.

12. Ha gonosz nyelvek bántnak, / Ha jó híremnek ártanak, / En mindazt eltűröm; / Es bosszút sosem állok, / Sőt mindent megbocsátok, / Mert ebben lelem örömöm.

13. A kereszt legyen sorsom, / Hogy győzzek bűnön, rosszon, / Sok rút szenvedélyen; / Es minden kívánságom, / Mit drága ígéd vádol, / O! segíts, Jézus, elvetnem.

14. A gúnyt te értem tűrted, / Es értem hullt a könnyed, / Úr Jézus, fenn a fán; / Majd így juthatok végre / A szentek seregébe / Az üdvösségnek nagy napján.

Gerhardt Paul, 1647. (1607—1676.)